

Je přiměřené a nezbytné, aby byl na jedné straně dobrovolný odchod do důchodu po dosažení věku 60 nebo 63 let ztěžován prostřednictvím trvalého snížení důchodu, a na druhé straně další dobrovolné pokračování v zaměstnání po dosažení věku 65 let bylo možné pouze v tom případě, kdy zaměstnavatel výjimečně má zvláštní zájem na pokračování v zaměstnání?

Není přiměřenost a nezbytnost stanovení věkové hranice v § 50 odst. 1 Hessisches Beamtenengesetz vyloučena v důsledku výhodnější právní úpravy jednak částečného pracovního úvazku důchodců a dále zaměstnávání státních zaměstnanců na dobu určitou?

Jaký význam pro soudržnost je přiznáván různým předpisům služebního práva, pracovního práva a práva sociálního zabezpečení, které na jedné straně vyžadují trvalé zvyšování věku, po jehož dosažení by mohl být pobírán nesnížený důchod nebo důchodové dávky, a na druhé straně zakazují výpověď pracovního poměru z důvodu dosažení obecného důchodového věku, a na druhé straně s dosažením téhož věku spojují povinné ukončení pracovního poměru?

Má z hlediska soudržnosti význam, že postupné zvyšování věku odchodu do důchodu v sociálním zabezpečení a ve služebních řádech na spolkové úrovni a v některých spolkových zemích slouží především zájmu zaměstnanců, aby se na ně co možná nejpозději vztahovaly přísnější podmínky pro vznik nároku na nesnížený starobní důchod? Jsou tyto otázky irelevantní, neboť ve vztahu ke státním zaměstnancům spadajícím do oblasti působnosti Hessisches Beamtenengesetz ještě nedošlo ke zvýšení věku odchodu do důchodu, i když toto zvýšení bude brzy účinné pro zaměstnance v pracovním poměru?

(¹) Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání (Úř. věst. L 303, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 79).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná
Verwaltungsgerichts Frankfurt am Main (Německo) dne 2.
dubna 2010 — Peter Köhler v. Land Hessen**

(Věc C-160/10)

(2010/C 161/35)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgerichts Frankfurt am Main

Účastníci původního řízení

Žalobce: Peter Köhler

Žalovaný: Land Hessen

Předběžné otázky

- 1) Je základem ustanovení Hessisches Beamtenengesetz, která pro státní zaměstnance stanoví závazný věk pro odchod do důchodu, cíl obecného zájmu podle kritérií práva Unie?

V této souvislosti vyvstávají zejména následující konkrétní otázky:

Jaké konkrétní požadavky musí z hlediska práva Unie splňovat takový cíl sloužící obecnému zájmu? Jaké další otázky za účelem prokázání skutkových okolností by měl předkládající soud ještě zkoumat?

Představuje zájem na úspore rozpočtových prostředků a výdajů na zaměstnance, v tomto případě v podobě zákazu přijímat nové pracovníky a z toho vyplývajícího snížení nákladů na zaměstnance, legitimní cíl ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES ?

Může být cíl zaměstnavatele spočívající v určité stabilitě plánování definitivního odchodu státních zaměstnanců považován za legitimní cíl obecného zájmu, a to i v případě, kdy každý zaměstnavatel může v oblasti působnosti Hessisches Beamtenengesetz nebo Beamtenstatusgesetz vytvářet a uskutečňovat vlastní plánování v oblasti lidských zdrojů?

Může zájem na „příznivém věkovém rozložení“ a na „příznivé věkové skladbě“ představovat cíl obecného zájmu, i když neexistují obecné normy nebo zákonná úprava správného věkového rozložení a věkové skladby?

Může být zájem na vytváření příležitostí pro povýšení stávajících, již přijatých státních zaměstnanců považován za legitimní cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES?

Sleduje stanovení věkové hranice za účelem zabránění jednotlivým sporům se staršími zaměstnanci ohledně jejich schopnosti pokračovat ve službě legitimní cíl obecného zájmu?

Je předpokladem cíle obecného zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES, že jednotliví zaměstnavatelé mají společnou koncepci politiky trhu práce v oblasti závislé činnosti, a pokud ano, jaký je stupeň její jednotnosti a závaznosti?

Mohou jednotliví zaměstnavatelé skupiny zaměstnanců, v tomto případě omezené na státní zaměstnance, na které se vztahuje Hessisches Beamtenengesetz, prostřednictvím takového omezení věkové hranice vůbec sledovat cíl obecného zájmu?

Za jakých podmínek může být za cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES považován cíl, který mohou někteří zaměstnavatelé sledovat, který však není závazně stanovený, aby se na místa uvolněná odchodem do důchodu přijímali noví pracovníci nebo se případně obsazovala povýšením stávajících zaměstnanců? Musí v případě obecného tvrzení, že právní úprava sleduje cíl obecného zájmu, existovat také statistické údaje nebo jiné údaje svědčící o dostatečné závaznosti a faktickém uskutečnění tohoto cíle?

- 2) Jaké konkrétní požadavky mají být stanoveny na přiměřenost a vhodnost věkové hranice ve smyslu ustanovení Hessisches Beamtenengesetz?

Je třeba provádět bližší šetření za účelem stanovení — předpokládaného — počtu státních zaměstnanců, kteří po překročení věkové hranice dobrovolně zůstanou ve službě v poměru k počtu těch státních zaměstnanců, kteří při dosažení věkové hranice chtějí pobírat nesnížený důchod, a proto chtějí v každém případě odejít do důchodu? Nebylo by vhodnější, aby před povinným odchodem do důchodu byla dáována přednost dobrovolnému odchodu, jestliže právní předpisy stanoví snížení důchodu v případě vzniku nároku před dosažením důchodového věku zajišťují, že by se tak zamezilo nepřiměřeným výdajům z důchodového rozpočtu a s tím souvisejícím nákladům na zaměstnance (dobrovolnost před povinností jako přiměřenější a ve výsledku neméně vhodná právní úprava)?

Může být považováno za přiměřené a nezbytné stanovit nevyvratitelnou domněnku, že státní úředník po dosažení určitého pokročilého věku, jako v projednávané věci dosažení 65 let, není obecně schopen služby, a tudíž automaticky ukončit jeho služební poměr?

Je přiměřené, aby případné pokračování ve služebním poměru, v každém případě do dovršení 68. roku věku, bylo výlučně podmíněno zvláštními zájmy zaměstnavatele, aniž by však tyto zájmy vyžadovaly ukončení služebního poměru bez právní možnosti opětovného povolání do služebního poměru?

Vede právní úprava věkové hranice, na základě které dochází k nucenému ukončení zaměstnání, místo toho, aby se omezila na, podle čl. 6 odst. 2 směrnice 2000/78/ES přípustné, stanovení podmínek vzniku nároku na nesnížený důchod, k nepřiměřené devalvaci zájmů starších osob ve vztahu k nijak podstatně důležitějším zájmům mladších osob?

Pokud je cíl usnadnit přijímání nových pracovníků nebo povyšování považován za legitimní, vyvstává otázka, jaké další faktické požadavky je třeba stanovit, aby bylo prokázáno, do jaké míry konkrétní zaměstnavatelé, kteří pro sebe nárokují věkovou hranici, nebo všichni zaměstnavatelé, na které se vztahuje právní úprava, využili příslušných možností, které se nabízejí na obecném trhu práce i mimo tento trh?

Je vzhledem k dnes již zřejmým, demografickým vývojem způsobeným mezerám na trhu práce, na kterém okamžitě vyvstává poptávka po kvalifikované pracovní síle všeho druhu, tedy i ve veřejné službě na spolkové úrovni i na úrovni jednotlivých zemí, přiměřené a nezbytné nutit v současné době služby schopné státní zaměstnance, kteří chtějí pokračovat ve službě, aby ukončili svůj služební poměr, ačkoliv vzápětí vyvstane značná poptávka po zaměstnancích, kterou pracovní trh stěží pokryje? Jsou v tomto ohledu nezbytné údaje o trhu práce v jednotlivých odvětvích, které případně bude nutné později zjistit?

- 3) Jaké požadavky mají být stanoveny na soudržnost hesenských a případně také spolkových právních předpisů stanovících věkovou hranici?

Lze mít za to, že § 50 odst. 1 Hessisches Beamtenengesetz a § 50 odst. 3 Hessisches Beamtenengesetz si vzájemně neodporují, pokud možnost pokračovat v zaměstnání po překročení věkové hranice závisí pouze na zájmu zaměstnavatele?

Má být § 50 odst. 3 Hessisches Beamtenengesetz v souladu se směrnicí případně vykládán v tom smyslu, že za účelem zabránění nespravedlivé diskriminaci na základě věku musí být v zaměstnání pokračováno vždy, když tomu nebrání služební důvody? Jaké požadavky by případně měly být stanoveny na existenci takových důvodů? Je v tomto směru třeba vycházet z toho, že služební zájmy vyžadují pokračování v zaměstnání již tehdy, kdy by jinak mohlo dojít k neodůvodnitelné diskriminaci na základě věku?

Jak by bylo možné takovýto výklad § 50 odst. 3 Hessisches Beamtenengesetz využít k pokračování nebo obnovení služebního poměru žalobce i přesto, že mezitím byl jeho služební poměr ukončen? Bylo by v tomto případě třeba vyloučit použití § 50 odst. 1 Hessisches Beamtenengesetz alespoň do 68. roku věku ?

Je přiměřené a nezbytné, aby byl na jedné straně dobrovolný odchod do důchodu po dosažení věku 60 nebo 63 let ztěžován prostřednictvím trvalého snížení důchodu, a na druhé straně další dobrovolné pokračování v zaměstnání po dosažení věku 65 let bylo možné pouze v tom případě, kdy zaměstnavatel výjimečně má zvláštní zájem na pokračování v zaměstnání?

Není přiměřenost a nezbytnost stanovení věkové hranice v § 50 odst. 1 Hessisches Beamtenengesetz vyloučena v důsledku výhodnější právní úpravy jednak částečného pracovního úvazku důchodců a dále zaměstnávání státních zaměstnanců na dobu určitou?

Jaký význam pro soudržnost je přiznáván různým předpisům služebního práva, pracovního práva a práva sociálního zabezpečení, které na jedné straně vyžadují trvalé zvyšování věku, po jehož dosažení by mohl být pobírán nesnížený důchod nebo důchodové dávky, a na druhé straně zakazují výpověď pracovního poměru z důvodu dosažení obecného důchodového věku, a na druhé straně s dosažením téhož věku spojují povinné ukončení pracovního poměru?

Má z hlediska soudržnosti význam, že postupné zvyšování věku odchodu do důchodu v sociálním zabezpečení a ve služebních rádech na spolkové úrovni a v některých spolkových zemích slouží především zájmu zaměstnanců, aby se na ně co možná nejpozději vztahovaly přísnější podmínky pro vznik nároku na nesnížený starobní důchod? Jsou tyto otázky irelevantní, neboť ve vztahu ke státním zaměstnancům spadajícím do oblasti působnosti Hessisches Beamtenengesetz ještě nedošlo ke zvýšení věku odchodu do důchodu, i když toto zvýšení bude brzy účinné pro zaměstnance v pracovním poměru?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná High Court of Ireland dne 7. dubna 2010 — Phonographic Performance (Ireland) Ltd v. Irsko a Attorney General

(Věc C-162/10)

(2010/C 161/36)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

High Court of Ireland

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Phonographic Performance (Ireland) Ltd

Žalovaní: Irsko a Attorney General

Předběžné otázky

- i) Je provozovatel hotelu, který poskytuje v pokojích pro hosty televizní a rozhlasové přijímače, v nichž je šířen vysílací signál, „uživitelem“ realizujícím „sdělování veřejnosti“ zvukových záznamů, které mohou být šířeny v televizním nebo rozhlasovém vysílání podle čl. 8 odst. 2 kodifikované směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES⁽¹⁾ ze dne 12. prosince 2006?
- ii) Je-li odpověď na otázku v bodě i) kladná, ukládá čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115/ES členským státům povinnost stanovit právo na spravedlivou odměnu od provozovatele hotelu, vedle spravedlivé odměny poskytované provozovatelem vysílání, za přehrávání zvukových záznamů?
- iii) Je-li odpověď na otázku v bodě i) kladná, umožňuje článek 10 směrnice 2006/115/ES členským státům osvobodit provozovatele hotelu od povinnosti platit „jedinou spravedlivou odměnu“ na základě „soukromého užití“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. a)?
- iv) Je provozovatel hotelu, který poskytuje v pokojích pro hosty přístroj (jiný než televizní nebo rozhlasový přijímač) a zvukové záznamy ve hmotné nebo digitální podobě, které mohou být přehrávány na takovém přístroji nebo z něj poslouchány, „uživitelem“ realizujícím „sdělování veřejnosti“ zvukových záznamů ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115/ES?
- v) Je-li odpověď na otázku v bodě iv) kladná, umožňuje článek 10 směrnice 2006/115/ES členským státům osvobodit provozovatele hotelu od povinnosti platit „jedinou spravedlivou odměnu“ na základě „soukromého užití“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/115/ES?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (kodifikované znění) (Úř. věst. L 376, s. 28).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale di Isernia (Itálie) dne 2. dubna 2010 — trestní řízení proti Aldovi Patriciellovi

(Věc C-163/10)

(2010/C 161/37)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale di Isernia